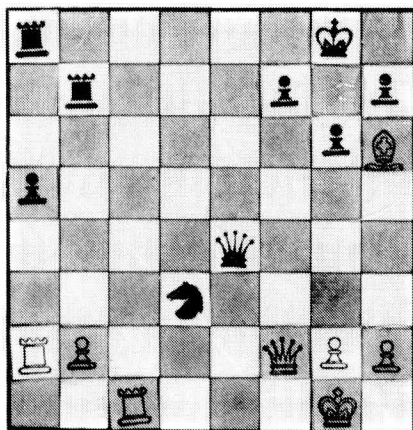

Escacs

PROBLEMA D'ESCACS:

Les blanques juguen i guanyen.

SOLUCIÓ:

1. DGA.....(no 1. TXP? PER.....1 TXPI); 1.....D4R; 2. TXPI! les negres abandonen i si 2.....TXI; 3. 18A + mat i si 2.....DXD; 3. TXI +.

Sopa de lletres

M. Llettraferit

C	O	C	A	D	I	R	A	D	I	R	A
C	A	O	C	A	L	A	I	X	E	R	A
B	A	N	Q	U	E	T	A	Q	U	A	N
A	R	S	B	A	N	S	C	A	D	I	E
O	M	O	S	E	C	R	E	T	E	R	E
T	A	L	U	A	T	T	B	U	F	E	T
O	R	A	C	O	R	N	U	O	R	R	O
C	I	S	T	Y	M	X	C	C	O	B	E
A	R	C	O	R	N	U	C	O	P	I	A
D	C	O	P	T	Q	L	T	T	I	L	L
O	T	O	R	A	R	Q	U	I	L	L	A
R	A	B	E	R	T	I	O	L	L	I	R

Descobriu el nom de catorze mobles

SOLUCIÓ A LA SOPA DE LLETRES:

Armari, Arquilla, Banqueta, Bufet, Cadira, Calaixera, Coffre, Consola, Cornucòpia, Llibreria, Illot, Secreter, Tauca, Tocador.

cartes marcades

El fari del 92

Manel Paiet i Pelut

Toquem, fusta. El 1992 és any de traspàs i ja se sap que els anys bixests, com diuen el gitanos, tenen mal fari: "Any de traspàs, no te'n fuis pas". "Traspàs d'any, mal averany". Tornem a tocar fusta. Tothom pensava, però, que els problemes vindrien el 93, any de la ressaca olímpica, tanmateix els esdeveniments s'han precipitat.

El ministre espanyol d'economia, Carlos Solchaga, ha estat l'encarregat d'anunciar que venen dies de vaques magres. Efectivament, si fins ara el govern central, com felen les nostres àvies amb les lloques per fer-los baixar la temperatura i descobrir-les, havia de refredar l'economia espanyola amb mesures diverses, perquè el seu espectacular creixement podia comportar determinades repercussions no desitjades, ara, potser caldrà fer el contrari perquè s'han acabat o, si més no, es podrien acabar aquelles alegries. Segons acaba de dir el ministre Solchaga al Senat, l'evolució econòmica de l'any 1991, comptat i debatut, no serà tan satisfactòria com ell s'esperava, en concret, el creixement del PIB (Producte Interior Brut) serà inferior, en un 2,7%, al previst i —oh, horror!— al llop de la inflació, segurament, li creixeran els ullals unes dècimes per sobre del 5,5% previst. La combinació d'aquest dos factors poden tenir, cara el 92 i si no s'hi posa remei, uns efectes nefastos: les empreses invertiran menys i, si les empreses es fan venir un restrenyiment, el creixent econòmic i la creació de llocs de treball s'estancaran. És a dir, l'economia espanyola pot acabar com la caravel·la del "Quintosentenario": esfonsada.

Però la policia no és "tonta" i el ministre espanyol d'economia tampoc, perquè ja ha trobat els culpables del desgavell. I no dirieu mai qui són? El dit acusador del Sr. Solchaga, com a bon socialista de dretes que és, apunta cap els de sempre: els obrers. Ells, i la seva funesta mania de voler cobrar cada vegada més i més, són la causa principal dels mals de l'economia espanyola. Com és sabut, però, cada pecat té la seva penitència, en aquest cas: contra inflació, contenció salarial, la qual cosa, parlant en plata, vol dir que ens haurem d'estrényer —i, gairebé, ja no hi queden forats— el cinturó. Com que els banquers i els grans empresaris porten elàstics, cap problema.

I el cuiner del PSOE, el Sr. Guerra (Don Alfonso), què hi deu dir a tot això? "—Felipe, chiquiyo, toy pasmao: er Sorchaga ya se está metiendo otra vé con los descamisao. Pero tu como pueé permitir eso tío, es que no te da coraje? Pa mí que tu te has vuerto de derechas como ér... Felipe, mi arma, mira que te lo tengo dicho, cuidado con er Sorchaga que ese acaba con er PSOE.—"